

WWF *for a living planet*

WWF Suomi
Lintulahdenkatu 10
00500 HELSINKI

wwf.fi
info@wwf.fi
p. 09 7740 100

Maa- ja metsätalousministeriö
PL 30
00023 VALTIONEUVOSTO
kirjaamo@mmm.fi

WWF Suomen lausunto Kansallisen metsästrategian 2025 päivityksestä

Viite: Lausuntopyyntö Kansallisen metsästrategian 2025 päivityksestä 13.11.2018

WWF Suomi kiittää lausuntopyynnöstä ja käy lausunnossaan strategialuonnoksen järjestyksessä läpi esittäen muutos- ja täydennystarpeita luvuittain. WWF Suomi tiivistää lausuntonsa tärkeimmät teemat kymmeneen kohtaan, jotka metsästrategian päivityksessä on huomioitava:

- 1) Metsästrategia tulisi päivittää YK:n biodiversiteettisopimuksen Aichi-tavoitteiden näkökulmasta. Strategiassa linjattujen toimien tulisi tukea ja edistää näiden tavoitteiden pikaista saavuttamista. Nyt Suomi on kaikissa niissä pahasti jäljessä ja näin laiminlyönyt biodiversiteettisopimuksen toimeenpanon.
- 2) Metsästrategiassa tulee tavoitella merkittävää Suomen metsien hiilinielujen kasvattamista. Metsien ja soiden hiilivarastoja tulee säilyttää ja hiilinielua kasvattaa. Hakkuita vähennettävä, koska lähivuodet ovat ratkaisevia ilmastonmuutoksen hillitsemiseksi. Kokonaishakkuumäärän lisäksi avohakkuita, maanmuokkausta ja ojituksia on vähennettävä.
- 3) Turvemaiden avohakkuista on luovuttava ja kunnostusojituksia on rajoitettava. Metsätalouden vesistökuormitus on moninkertaisesti luultua suurempaa, eikä vesiensuojelutoimenpiteillä ole ollut tavoiteltuja vaikutuksia.
- 4) Metsätalouden tukipolitiikka on uudistettava perusteellisesti ja ympäristölle haitallisista tuista on luovuttava. Valtion tukea tulee suunnata ympäristötukeen, luonnonhoitoon, ennallistamiseen ja metsien suojeluun.
- 5) Metsäluontotyyppien uhanalaisuusarvioinnin tulokset on sisällytettävä metsästrategian monimuotoisuuslukuun ja ne on otettava mittariksi metsäluonnon tilasta.
- 6) Metsästrategian tulee sisältää suuntaviivat 17 % suojeluasteen saavuttamiseksi alueellisesti kattavassa ja luontotyypeittäin edustavassa suojelualueverkostossa.
- 7) Suomi on sitoutunut ennallistamaan 15 % heikentyneitä elinympäristöjä vuoteen 2020 mennessä. Elite-työryhmän mukaan metsien tulisi ennallistaa 2 038 995 ha ja soita 904 200 ha. Ennallistaminen on vasta alussa, eikä strategialuonnos tarjoa siihen tarvittavia toimeenpanon linjauksia.
- 8) Talousmetsien luonnonhoito on lähes yksinomaan vapaaehtoisten toimien varassa ja vaikuttavuustasoltaan heikkoa. Luonnonhoidon ekologisen vaikuttavuuden parantamiseksi metsänhoidon yhteydessä edellytettäviä toimenpiteitä tulee integroida osaksi metsälakia ja niiden mitoitus tulee määritellä tutkimustiedon perusteella.
- 9) Metsäneuvontaa on kehitettävä, jotta metsänomistajalle kerrotaan sekä eri metsänkäsittelyvaihtoehdoista (ml. jatkuvapeitteinen metsänhoito) että suojelualueen perustamisen

mahdollisuudesta. Tutkimusten mukaan metsäneuvonta on tällä hetkellä yksipuolista ja metsänomistajien tavoitteiden kartoittaminen jää usein tekemättä.

10) Kansainvälisistä asioista tavoite maailman metsäalan vähentymisen trendin kääntämiseksi on erittäin tärkeä. Metsäkadon vähentämiseksi Suomen tulee aktiivisesti vaikuttaa ympäristön kannalta kestävien ratkaisujen edistämässä.

Yksityiskohtaiset kommentit strategialuonnoksen eri osiin.

Tiivistelmä, s. 3

Metsästrategian visiossa tai strategisissa päämäärissä ei mainita, eikä viitata mitenkään ympäristöön, suojeluun tai metsäluontoon, vain metsien käyttöön. Tämä on todella erikoista ja suuri puute aikana, jolloin metsäluonnon tila, ilmastonmuutoksen torjunta ja vesiensuojelu edellyttävät huomiota ja panostamista enemmän kuin koskaan aiemmin. Päämääriin tulisi ilman muuta sisältyä metsäluonnon tilan parantuminen ja suojelun edistäminen.

Taulukko 1. Kansallinen metsästrategia 2025:n tavoitteet, s. 6

Tavoitteiden alakohdassa 3.2 mainittu ”metsäluonnolle suotuisa tila on varmistettu vuoteen 2050 mennessä” on aivan liian kauas asetettu tavoite. Suotuisa tila tulee varmistaa viimeistään 2030, heikkeneminen pysäyttää jo selvästi ennen sitä. Kiireellisiä suuren mittakaavan monimuotoisuutta turvaavia tekoja tarvitaan ennen kuin metsäluonnon monimuotoisuus heikentyy palautumattomalle tasolle. Suomi on kansainvälisesti sitoutunut pysäyttämään luonnon monimuotoisuuden heikkenemisen vuoteen 2020 mennessä, alun perin jo 2010 mennessä. Tavoitteiden saavuttamista ei voi vain jatkuvasti lykätä kauas tulevaisuuteen, vaan tarvitaan merkittäviä monimuotoisuuden tilaa parantavia toimia välittömästi.

Metsien käyttö ei saa pienentää metsien hiilinielua, vaan tavoitteeksi tulee asettaa hiilinielujen ja hiilivarastojen merkittävä kasvattaminen. Metsien suojelun arvostamisen kasvattaminen tulee lisätä tavoitteeksi sosiaalisen kestävyuden vahvistamiseksi.

2.7 Ilmastonmuutoksen hillintä ja siihen sopeutuminen korostuvat metsäalalla, s. 18

Metsien käytöllä on tärkeä rooli ilmastonmuutoksessa. Hiilinielujen koko vastaa noin 30 % Suomen raportoiduista päästöistä. Hiilinieluista suurin osa on juuri metsää, eikä meillä ole muita tehokkaita tapoja poistaa hiilidioksidia ilmakehästä. Viimeisimmän YK:n ilmastopaneelin kansallisen seurantaraportin mukaan Suomen hiilinielut kuitenkin pienenevät merkittävästi tulevaisuudessa. Tämä vaikuttaa voimakkaasti Suomen nettopäästöihin, jotka raportin mukaan kasvavat jopa 30 % vuoteen 2030 mennessä, vuoden 2015 tasoon verrattuna. Hiilinielujen voimakas pieneneminen vaarantaa Suomen edellytykset saavuttaa Pariisin sopimuksen mukaiset päästövähennystavoitteet. Kansainvälinen Ilmastopaneeli on jo aiemmin todennut, että globaaleja hiilinieluja pitää vahvistaa juuri tällä ajanjaksolla, jolla niitä ollaan Suomessa heikentämässä.

Suomen Ilmastopaneelin mukaan Suomen tulisi saavuttaa hiilineutraalius pian vuoden 2030 jälkeen, jonka jälkeen päästöjen pitäisi kääntyä negatiiviseksi. Suomi voi saavuttaa hiilineutraaliuden vain laskemalla päästöjä ja panostamalla samaan aikaan hiilinieluihin: päästövähennystavoite tulee nostaa Ilmastopaneelin näkemysten mukaisesti 66 %:iin, mutta se ei yksin ole riittävä toimenpide, vaan hiilinielut tulee säilyttää. Suunnitellut lisähakkuut tulisivat pienentämään hiilinielujen määrää pidemmällä aikavälillä useaksi vuosikymmeneksi, millä olisi erittäin negatiivinen vaikutus ilmastonmuutokseen. Tutkimusten mukaan kaavailut lisähakkuut puolittaisivat metsien hiilinielun Suomessa. Strategialuonnoksessa todetaan, että hiilinielu pienenemisen korvautuvan substituutiovaikutuksella, mutta hiilinielujen pieneneminen on niin

suurta, ettei substituutiovaikutus korvaa hiilinielujen pienenemisen aiheuttamaa päästölisäystä. Hiilinielujen pieneneminen on tähän saakka tehnyt tyhjäksi muiden sektorien päästövähennykset.

Hakkuut pienentävät merkittävästi metsän hiilinielua, koska siinä menetetään sekä metsään sitoutunut hiilivarasto, että sen kasvu. Puun käyttö esimerkiksi pitkäikäisessä rakentamisessa ylläpitää osaltaan hiilivarastoa, mutta suurin osa hiilestä vapautuu kuitenkin nopeasti ilmakehään, kun puuta käytetään energianlähteenä tai lyhytikäisten tuotteiden valmistukseen. Hiilidioksidipäästöjä syntyy hakkuiden jälkeen myös varsinkin avohakkuiden jälkeen tehtävässä maaperän muokkauksessa ja hakkuutähteiden lahotessa metsään. Vanhoissa metsissä kokonaishiilivarasto (maaperä mukaan lukien) on suurempi kuin nuorissa metsissä, joten kestäisi vuosikymmeniä, ennen kuin uusi kasvava puusto pystyisi varastoimaan uudelleen saman määrän hiiltä. Suomen metsätalous köyhdyttää kangas- ja turvemaiden maaperän hiilivarastoa määrällä, joka vastaa noin 37 miljoonaa hiilidioksiditonnia vuodessa. Päästö on samaa suuruusluokkaa kuin metsiemme kasvavan puuston laskennallinen hiilinielu.

Ekologisesti kestävä vuosittainen hakkuumäärä on määriteltävä tasolle, jossa metsien hiilinielu tuntuvasti kasvaa, metsäluonnon monimuotoisuus turvataan, suojelualueverkostoa laajennetaan merkittävästi, metsätalouden vesistökuormitus saadaan minimoitua. Kansallisen metsästrategian tulisi tukea ilmasto- ja energiapolitiikkaa, myös hakkuumäärien osalta.

2.11 Suomen metsävarat, metsätalous ja monimuotoisuus, s. 22

Strategialuonnoksessa todetaan, että Suomen metsien puusto kasvaa nykyisin enemmän kuin koskaan aikaisemmin ja että ilman aktiivista metsänhoitoa pitkään jatkunut metsien kasvun lisääntyminen pysähtyy. Tässä kuitenkin sivuutetaan ne mittavat ympäristöhaitat mitä puuston kasvun lisäyksestä on aiheutunut avohakkuiden, tasaikäisrakenteisten metsien, maanmuokkausten ja ojitusten seurauksena metsissä eläville lajeille, metsäluontotyypeille, vesistökuormitukselle ja ilmastolle. Lisäkasvun tavoittelu ei voi olla tavoitteena, jos se heikentää ympäristöä.

Metsien suojelun edistäminen ja talousmetsien luonnonhoidon parantaminen on jäänyt strategialuonnoksessa liian vähälle huomiolle. Metsäluonnon tila on heikentynyt voimakkaasti metsien hoito- ja uudistamistoimien seurauksena. Suomen metsissä elää 814 uhanalaista lajia, joista suurimman osan uhanalaisuuden syy on metsätalous. Näiden lisäksi uhanalaisuuden kynnyksellä, silmälläpidettävänä, on 776 metsälajia. Sata lajia on metsistämme jo hävinnyt. Metsien luontotyypeistä 70 prosenttia on luokiteltu uhanalaisiksi joko määrän vähentymisen tai laadun heikentymisen perusteella. Tämä vastaa puolta Suomen metsäpinta-alasta. Metsäluontoa turvaavia isoja toimia tarvitaan nopeasti.

Uhanalaiset lajit Suomessa, s. 26

Vanhat metsät ovat tärkein uhanalaisten metsälajien elinympäristö, sillä 35 % ensisijaisesti metsissä elävistä uhanalaisista lajeista on riippuvaisia vanhoista metsistä. Vanhojen metsien määrä vähenee yhä voimakkaasti suojelualueiden ulkopuolella. Viimeisten 15 vuoden aikana metsätalouden käytössä olevalla pinta-alalla yli 160-vuotiaiden metsien pinta-ala on hakkuiden seurauksena vähentynyt peräti 42 % ja 100-160-vuotiaiden metsien pinta-ala on vähentynyt 15 %. On arvioitu, että noin 1000 luonnonmetsistä riippuvaista lajia on sukupuuttovelassa eli ne tulevat häviämään tulevaisuudessa jo tapahtuneiden elinympäristömuutosten seurauksena.

Lehdot ovat toiseksi tärkein uhanalaisten metsälajien elinympäristö. Suomen metsistä vain yksi prosentti on lehtoja. Kaikki lehtotyypit on luokiteltu uhanalaisiksi. Lehtojen suojelua tulisi kiireesti edistää ja lehtojen palauttamiseen aikanaan raivatuille, mutta myöhemmin hylätyille lehtopohjaisille pelloille tulisi kannustaa esimerkiksi osana metsätalouden uutta kannustejärjestelmää.

Lahopuu on yksi tärkeimmistä metsän ominaispiirteistä metsälajiston kannalta. Lahopuun säästämiseksi tulee saada lakisääteinen alaraja. Nyt lainsäädäntö toimii vain toiseen suuntaan eli metsätuholain perusteella lahopuuta tulee korjata pois. Lahopuun säästäminen on vain vapaaehtoisten toimien varassa, mikä ei riitä: vaikka asia on metsäalalla tiedostettu jo 30 vuoden ajan, niin lahopuun määrä ei ole valtakunnallisesti noussut, vaan Pohjois-Suomessa jopa laskenut.

Metsien suojelu, s. 26

Strategiaan pitäisi vahvemmin saada mukaan metsien suojelualueverkoston kehittäminen. Nyt teema on esillä vain Metso-ohjelman muodossa, joka nostaa eteläisen Suomen metsien suojelua yhdellä prosenttiyksiköllä, kahdesta kolmeen. Metsien suojelualueverkoston kehittämisen tavoitteen ja suunnitelman puuttuminen on yksi suurimpia strategialuonnoksen puutteita, sillä aihetta ei käsitellä missään muussakaan kansallisessa strategiassa metsien osalta. Tarvitaan toimenpideohjelma suojelualueverkoston suunnitelmalliseen kehittämiseen. Metsien suojelun rahoitus tulee nostaa vähintään 100 miljoonaan euroon vuodessa, jotta suojelualueverkoston kehittäminen etenee riittävällä tahdilla estääkseen 1000 sukupuuttovelassa elävän luonnonmetsistä riippuvaisen lajin häviämisen Suomesta.

Suomen metsien suojelualueverkosto on pieni ja hajanainen, ja sitä tulee nopeasti laajentaa. Kun tarkastellaan runsaspuustoisia metsämaan metsiä, niin lakisääteisesti niitä on tiukasti suojeltu Suomessa 5,7 prosenttia. Tilanne on huonoin Etelä-Suomessa, jossa metsämaata on suojeltu vain 2,6 prosenttia. Etelä-Suomen metsät ovat luontaisesti lajirikkaampia, eikä eteläistä lajistoa voida turvata suojelemalla metsiä pohjoisessa. Suojelualueverkoston kehittäminen on ekologisen kestävyuden kannalta lähitulevaisuuden suurimpia metsäpoliittisia tarpeita. Metsiä tulisi suojella 17 prosenttia alueellisesti kattavasti ja luontotyyppien osalta edustavasti. Tämä on selkeä, konkreettinen tavoite, johon Suomi on sitoutunut YK:n biodiversiteettisopimuksessa vuonna 2010. Sopimuksen määritelmän mukaan tarkoitus on suojella sellaisia alueita, jotka ovat erityisen merkittäviä luonnon monimuotoisuuden ja ekosysteemipalveluiden kannalta, sekä jotka ovat ekologisesti edustavia ja toisiinsa hyvin kytkeytyneitä. Tämän tavoitteen saavuttamisessa valtiolla on erittäin keskeinen rooli ja tavoite tulisi toteuttaa metsästrategian asettamassa aikahorisontissa. Erityisesti parannettavaa metsämaiden suojelussa.

Olemme eri mieltä suojelualueita koskevan Aichi-tavoitteen tulkinnasta. Suojelun tulee olla "...erityisesti biodiversiteetin ja ekosysteemipalveluiden kannalta erityisen tärkeitä alueista, on suojeltu tehokkaasti ja yhdenvertaisesti hoidetun, ekologisesti edustavan ja hyvin kytkeytyneen suojelualueverkoston ja muiden alueisiin perustuvien suojelumenetelmien avulla. Suojelualueet on yhdistetty laajempiin maa- ja merimaisemiin.", eikä siihen voida sisällyttää rajallisen tai heikon vaikuttavuuden suojelua, kuten määräaikaista suojelua, kaavojen suojeluvarauksia, suojelualueita, joissa metsätalous on yhä sallittu tai talousmetsien luontokohteita, jotka eivät välttämättä ole pysyviä tai virallisesti suojeltuja.

Strategialuonnoksessa pitäisi avata nykyistä paremmin, minkälaista suojelua ilmoitetun suojeluprosentin taakse kätkeytyy. Maa- ja metsätalousministeriön käyttämä 12 % suojeluasteen tarkastelutapa sisältää vähäpuustoiset alueet, kaavojen suojeluvaraukset (joita myös puretaan), määräaikaisten rauhoituskohteet sekä suojelualueet, joissa hakkuut ovat sallittuja. Näillä kaikilla on hyvin rajallinen vaikuttavuus uhanalaisen metsäluonnon suojelun kannalta ja siksi runsaspuustoisten tiukan suojelun tarkastelu antaa realistisimman käsityksen aidosti turvattujen elinympäristöjen määrästä. Näitä alueita ei pitäisi sisällyttää ilmoitettuun suojeluosuuteen, vaan ne ovat enemmänkin monimuotoisuuden turvaamista täydentäviä ratkaisuja.

Keinoja suojelutilanteen nopeaan parantamiseen on runsaasti. Esimerkiksi Etelä-Suomen metsiensuojeluohjelma Metson muuttaminen pysyväksi suojeluinstrumentiksi ja sen rahoituksen nostaminen sataan miljoonaan euroon vuodessa, soidensuojelun täydennysohjelman toteuttaminen alkuperäisten suunnitelmien mukaan, luonnoltaan arvokkaiksi paikannettujen valtion maiden suojelu luonnonsuojelujärjestöjen esitysten perusteella, sekä valtion retkeilyalueiden muuttaminen

kansallispuistoiksi. Luonnonvarakeskuksen mukaan Suomen metsistä vain 2,6 % on luokiteltavissa luonnontilaisiksi tai sen kaltaisiksi. Näistä suojelualueiden ulkopuolella sijaitsee 91 000 ha. Nämä luonnonmetsät on suojeltava välittömästi.

3.1.2 Raaka-aineiden saatavuus mahdollistaa metsien käytön lisäämisen ja uudet investoinnit, s. 33

Strategian luonnoksessa on asetettu tavoite vuodelle 2025, että runkopuun hakkuukertymä on 80 milj. m³ ja hakkuutähteet ja kannot noin 6–7 milj. m³ vuodessa. Nämä ovat ekologisesti kestävämpiä tavoitteita, sillä näin suuri hakkuumäärä puolittaa Suomen metsien hiilinielun ja uhkaa metsäluonnon monimuotoisuutta. Kantojen käyttö energiaksi on todettu ympäristölle monella tapaa haitalliseksi, muun muassa heikentäen lahopuuriippuvaisten lajien tilaa, aiheuttaen ilmastopäästöjä maaperästä ja lisäämällä ravinnehuuhtoutumien riskiä vesistöihin. Kantojen energiakäyttö tulee lopettaa.

3.2.2 Hallinto on joustava, vaikuttava ja asiakaslähtöinen, s. 38

Suomen metsäkeskuksen viestinnässä ja metsänomistajayhteydenotoissa on paljon parantamisen varaa. Metsäkeskus lähettää metsäomistajille yhä kirjeitä, joissa ehdotetaan vain päätehakkuita. Monet metsänomistajat kokevat nämä viranomaisen lähettämät ehdotukset velvoittavina, eivätkä osaa kysellä vaihtoehtoja. Metsänomistajan kannalta kuitenkin taloudellisesti kannattavia vaihtoehtoja olisivat metsien suojelu Metso-ohjelman kautta tai jatkuvapeitteinen metsänhoito eli metsän jatkuva kasvatusta. Metsäkeskuksen tulisi metsäviranomaisena toimia vaihtoehtoja esitellen ja metsänomistajalähtöisesti. Nyt metsänomistajan omia tavoitteita tai päämääriä ei kysytä, vaan Metsäkeskus ohjaa metsänomistajia pääsääntöisesti yhteen ratkaisuun, päätehakkuihin. Vaikka ongelma on ollut jo vuosia esillä ja palautetta Metsäkeskukselle on annettu, merkittävää muutosta metsäneuvonnassa ei ole tapahtunut.

3.3 Metsät ovat aktiivisessa, taloudellisesti, ekologisesti, sosiaalisesti ja kulttuurisesti kestävässä sekä monipuolisessa käytössä, s. 41

Metsälaki ei tutkitusti turvaa metsäluonnon monimuotoisuutta, vaikka lain tavoite on säilyttää metsien biologinen monimuotoisuus. Nykyisen metsälain arvioitiin heikentävän metsäluonnon monimuotoisuutta aiempaan metsälakiin verrattuna, vaikka lakiuudistuksen tavoite oli päinvastainen. Metsälaki on lähinnä vain metsänhoidon ja uudistamisen laki. Talousmetsien luonnonhoito, uhanalaisten metsälajien turvaaminen, vesistöjen suojelu on jätetty vain vapaaehtoisten toimien varaan. Näin ollen Metsästrategiassa olisi tärkeä linjata tarve metsälain uudistamiselle metsäluonnon turvaamisen ja vesiensuojelun näkökulmasta.

3.3.2 Metsäluonnon monimuotoisuus sekä ekologinen, sosiaalinen ja kulttuurinen kestävyys vahvistuvat, s. 43

Strategialuonnoksen suuri puute on, että siinä ei käsitellä lainkaan luontotyyppien uhanalaisuudesta tehtyä arvioita. Luontotyyppien uhanalaisuusarvio osoittaa metsäluontotyyppien korkean uhanalaisuusasteen: 70 % metsäluontotyypeistä uhanalaisia, ja nämä tyypit kattavat puolet Suomen metsäpinta-alasta. Tämä on todella tärkeä mittari siitä, miten suomalaisella metsäluonnolla menee, ja tämän mittari on lisättävä metsästrategiaan.

Strategialuonnoksessa metsien ennallistaminen jää hyvin vähälle käsittelylle. Suomi on YK:n biodiversiteettisopimuksen Aichi-tavoitteissa sitoutunut ennallistamaan 15 % heikentyneitä elinympäristöjä vuoteen 2020 mennessä. Tästä huolimatta ennallistaminen on vielä aivan alkutekijöissään, sillä arvioiden mukaan ennallistamisaste on yhä alle yhdessä prosentissa, kun kaikkien elinympäristöjen ennallistamistoimet huomioidaan. Heikentyneiden elinympäristöjen ennallistamiseen tulisi varata noin 140 miljoonaa euroa vuodessa, jotta kansainvälinen sitoumus elinympäristöjen tilan edistämisestä voidaan saavuttaa edes muutaman vuosikymmenen päästä. Ennallistamisen edistämiseksi tarvitaan riittävien

määrärahojen lisäksi ennallistamisen toimintaohjelma, jossa tarkemmin määritellään ennallistettavat pinta-
alat, kohdetyypit, menetelmät, rahoitustarve ja aikataulu.

Strategian kohta, jossa käsitellään metsätalouden vesistökuormitusta, tulisi päivittää MMM:n metsätalouden
seurantaverkon uusilla tuloksilla, jotka osoittavat, että metsätalous on suuruusluokaltaan maatalouden
veroinen vesistökuormittaja: typpipäästöt 15-kertaiset, fosforipäästöt 8,5-kertaiset ja kiintoainepäästöt yli 3-
kertaiset aiempaan käsitykseen nähden. Metsästrategiassa olisi tärkeää käydä läpi merkittävimmät
kuormituksen vähentämisen keinot, jotka WWF:n mielestä ovat:

a) Kemeran muodossa myönnettävä valtion tuki kunnostusojituksille on lopetettava. Se on ympäristölle
haitallinen tuki, joka kannustaa ojittamaan myös tilanteissa, joissa ei ole ojituksen tarvetta, koska
metsäpalveluorganisaatiot saavat osan tuesta itselleen suunnittelutöitä varten. Kemera edellyttää
vesiensuojelutoimenpiteitä, mutta ei erittele tai täsmennä mitään. Siksi käytetään helppoja ja halpoja, mutta
tehottomia laskeutusaltaita ja lietekuoppia, jotka eivät pidätä päästöjä. Tämä tukipolitiikka on hyvin
ajankohtainen, sillä kemeran uudistus metsätalouden kannustejärjestelmäksi on käynnissä. Luonnoksessa
kunnostusojitustuki on yhä mukana, josta se on kuitenkin yksiselitteisesti poistettava.

b) Avohakkuista on luovuttava turvemilla. Juuri avohakkuu aiheuttaa kunnostusojituksen tarpeen
pohjaveden pinnan nousun takia, kun ei ole enää puustoa vettä haihduttamassa. Avohakkuista tulisi
lakisääteisesti rajoittaa turvemilla.

c) Turvemilla metsänhoitoa harjoitettaessa tulee siirtyä jatkuvapeitteiseen metsänhoitoon, jossa tehdään
poimintahakkuuta ja käsittelyalalle jätetään riittävästi elävää puustoa, joka haihduttaa riittävästi, jotta
pohjaveden pinta pysyy riittävän alhaalla puuston kasvun kannalta. Näin kunnostusojitusta ei tarvita.

**d) Jos kunnostusojitus jostain syystä tarvittaisiin, siihen pitäisi hakea erikseen lupa ja lupaehtoisissa tulisi
vesiensuojelutoimenpiteinä vaatia pintavalutuskenttiä eli vesiensuojekosteikkoja. Ojakatkot ja
perkaamattomat valtaojat** voisi toimia myös. Täydentävänä toimenpiteenä voisi olla virtaamansääteilypadot
erosion torjunnassa, mutta niillä ei saada kiinni liukoisia ravinteita. Lisäksi jos kunnostusojitus olisi pakko
tehdä, niin lupaehtona Ruotsin mallin mukaisesti se, että oja ei saa kaivaa syvemmäksi kunnostusojituksessa
kuin alkuaan uudisojituksessa. Suomessa ojien ei syvyyttä säädelä, ja sarkaojat voivat olla lähes puolitoista
metriä syviä.

e) Lannoitukseen on kiinnitettävä huomiota. Kasvatuslannoituksia ei turvemilla juuri tehdä, mikä on vesien
suojelun kannalta hyvä asia, mutta myös tuhkalannoituksen lentolevityksessä täytyy huolehtia, ettei
lannoitetta päädy vesistöihin.

f) Ojitusmätästys on maanmuokkausmenetelmänä kiellettävä, koska vaikutukseltaan se rinnastuu
uudisojituksen.

g) Soiden ennallistaminen. Välittömät päästöt rinnastuvat hakkuiden vesistökuormitukseen, mutta
tasaantuvat sitten ja pitkällä aikavälillä putoavat luonnontilaisen suon luontaiselle tasolle. Eräiden
rautapitoisten rehevien soiden (pienialaisia) ennallistamisen tekniikoihin on kiinnitettävä huomiota, sillä
huonosti toteutettuna niistä saattaa tulla suuret määrät ravinnekuormaa. Mutta sekin on ratkaistavissa
hyvällä suunnittelulla ja toteutuksella.

Metsästrategiassa tulisi myös kattavammin käsitellä metsien käyttöön liittyvää sosiaalista kestävyyttä.
Tutkimusten mukaan 85 % mielestä monimuotoisuuden turvaaminen on tärkein huomioitava asia metsiä
koskevassa päätöksenteossa ja 89 % suomalaisista kokee luonnon monimuotoisuuden turvaamisen
hakkuiden lisäämistä tärkeimpänä. Lisäksi 70 % vastustaa avohakkuuta ja miellyttävimmiksi metsiksi koetaan
metsät, joissa on isoja puita, pensaskerrosta, yhtenäinen vihreä kenttäkerros, monipuulajisuutta ja
luonnontilaisuuden tuntua. Nykyinen metsien käytön taso ja vallalla olevat metsänhoitomenetelmät ovat

ristiriidassa suomalaisten toiveiden ja tavoitteiden kanssa. Sosiaalisen hyväksyttävyyden parantamiseksi metsien suojelua olisi reippaasti lisättävä, hakkuita vähennettävä ja metsänhoitomenetelmiä muutettava luonnonläheisemmiksi ja ympäristöä säästäviksi.

Strategian tämän aihepiirin mittareissa tulisi päivittää seuraavasti:

- a) Metsäluontotyyppien uhanalaisuus lisättävä mittariksi,
- b) Metsiensuojeluun mukaan metsiensuojeluverkoston kehittäminen laajemmin kuin vain Metso-ohjelman osalta,
- c) Lahopuun määrän kasvutavoite Etelä-Suomessa on hyvin vaatimaton, noin yksi kuutio per ha lisää vuoteen 2025 mennessä. Tavoitetason tulisi olla tässä ajassa 10 m³/ha Etelä-Suomessa,
- d) Tavoite luonnon monimuotoisuudelle suotuisa tila on varmistettu vuoteen 2050 mennessä on liian kaukana, joten se pitää asettaa vuoteen 2030.

Lisäksi mittareihin liittyen kansallispuistoihin liittyvissä kasvutavoitteissa on muistettava, että Metsähallituksen Luontopalvelut kärsii resurssipulasta: rakenteiden korjausvelka on 40 miljoonaa euroa ja luonnonhoidon velka luultavasti samaa tasoa.

Metsien suojelun kehittämisen lisäksi soiden suojelua on edistettävä. Tähän nopein ja vaikuttavin keino on toteuttaa jo valmisteltu ja suunniteltu soidensuojelun täydennysohjelma. Sen toimeenpano parantaisi olennaisesti arvokkaan suoluonnon turvaamista.

4.1 Metsästrategian hankesalkun hankekohtaiset kommentit

Metsätieto ja alustalous

Julkisen vallan tulee taata ympäristöä koskevan tiedon avoimuus kansalaisyhteisönä, jotta jokainen voi seurata ympäristön tilaa ja vaikuttaa sitä koskevaan päätöksentekoon. Nämä ympäristötiedon avoimuutta koskevan periaatteen tavoitteet löytyvät myös Suomen perustuslaista ja Suomen hyväksymästä Århusin sopimuksesta. Metsävaratiedon, metsänkäyttöilmoitusten, monimuotoisuutta kuvaavien tietojen ja erityisen tärkeiden elinympäristöjen tiedon julkisuuden myötä mahdollisuudet metsälain valvontaan paranevat. Julkisella rahalla kerätyn metsätiedon tulee olla julkista.

Metsäalan vuorovaikutus ja viestintä

Viestinnässä tärkeää on parantaa metsäneuvonnan sisältöä ja laatua. Tutkimuksen mukaan 44 prosentilta metsänomistajista metsäneuvoja ei ole kysynyt minkälaisia päämääriä heillä on metsänsä suhteen. Metsänomistajista vain 33 prosenttia on saanut neuvontaa avohakkuun vaihtoehtoista, puolelle ei ole kerrottu luontoarvoja vahvasti painottavasti metsänhoidosta ja 66 prosentille metsänomistajista ei ole esitelty METSO-ohjelmaa. Tavoitteiden kartoittaminen ja erilaisen vaihtoehtojen tarjoaminen tulisi olla kiinteä osa kaikkea metsäneuvontaa.

Yleisesti ottaen, metsäsektorin toteuttamat viestintähankkeet ja kiertueet pyrkivän edistämään metsätalouden toimintaedellytyksiä hakemalla hyväksyttävyyttä metsien lisähakkuille ja tehostetulle puuntuotannolle. Metsien suojelua ei näissä oteta esille.

Resurssitehokas ja kestävä metsänhoito

Kemerassa ja sitä seuraavassa metsätalouden uudessa kannustejärjestelmässä on suuria ongelmia. Valtiovallan puuttuminen markkinoiden toimintaan tukien muodossa on perusteltua silloin, kun osa tuotetuista hyödyistä tai haitoista ei välity markkinoilla. Tällaisia hyötyjä ovat muiden muassa luonnon monimuotoisuus, ekosysteemipalvelut (esim. hiilensidonta ja hiilivarasto) ja luonnon virkistyskäytön

edellytykset. Sen sijaan puuntuotannon tukeminen on yleisesti ottaen kansantaloudellisesti kyseenalaista. Jos puuntuotanto on kannattavaa toimintaa, ei valtion tuelle ole perusteita. Jos se ei ole kannattavaa, tuelle ei ole perusteita, ellei puuntuotannosta saada sellaisia yhteiskunnallisia hyötyjä, jotka eivät välity markkinoilla. Tuet vääristävät markkinoiden toimintaa ja ovat suoria tulonsiirtoja maanomistajille ja välillisesti myös metsäteollisuudelle.

Puuntuotannon tuet ovat myös ristiriidassa biologista monimuotoisuutta koskevan yleissopimuksen kanssa. Siinä tavoitteeksi on asetettu vähentää, muuttaa tai poistaa luonnon monimuotoisuuden kannalta haitalliset tuet vuoteen 2020 mennessä. Luonnon monimuotoisuuden kannalta haitallisten tukien taustaselvityksessä haitallisiksi todettiin erityisesti kunnostusojitustuki ja metsäteiden rakentamisen tuet.

Metsätalouden uuden kannustejärjestelmän tulee keskittyä tukemaan luonnonhoitoa, ennallistamista ja arvokkaiden elinympäristöjen suojelua. Uutena avauksena kulotusten ja ennallistamispolttujen tukeminen olisi erittäin tärkeää metsäluonnon monimuotoisuuden turvaamisen kannalta.

Ympäristölle haitalliset metsätaloustuet tulee lopettaa. Tukea ei tule myöntää soiden täydennys- tai kunnostusojituksiin niiden merkittävien ympäristöhaittojen takia. Uusien metsäteiden rakentamista ei tule tukea niiden aiheuttamien haitallisten pirstaloitumisvaikutusten takia. Kaikissa tuettavissa toimenpiteissä tulee huomioida ympäristönäkökulma, eivätkä tuettavat toimenpiteet saa yksipuolistaa tai heikentää metsäluonnolle tärkeitä rakennepiirteitä.

Taloustmetsien luonnonhoito ja metsäluonnon monimuotoisuus

Metsämaan metsistä yli 90 % on metsätalouden käytössä, joten taloustmetsien hoitotavoilla on ratkaiseva merkitys suomalaisen metsäluonnon monimuotoisuuden turvaamisessa. Taloustmetsien luonnonhoitoon on pyritty kiinnittämään huomiota usean vuosikymmenen ajan, mutta vaikutus luonnon monimuotoisuuden turvaamiseen on ollut melko vähäinen. Monien luonnonhoitotoimien volyymi ja laatu on jopa kääntynyt laskuun, sillä esimerkiksi säästöpuuston ja lahoppuuston määrä on vähentynyt, kulotusten määrä on romahtanut, vesistöjen suojavyöhykkeet todettu riittämättömiksi, arvokkaiden luontotyyppien turvaamisessa on todettu olevan suuria puutteita, eikä metsälajien uhanalaisuus ole vähentynyt.

Luonnon monimuotoisuuden turvaaminen on suomalaisten mielestä tärkein huomioitava asia metsiä koskevassa päätöksenteossa. Luonnon monimuotoisuutta koskeva tutkimustieto on kuitenkin ohitettu monessa metsien käyttöä koskevassa säädös- ja ohjeistusprosessissa, etenkin toimenpiteiden määrällistä mitoittamista koskevissa ohjeissa. Luonnonhoitotoimenpiteet ovat usein laadullisesti oikeansuuntaisia, mutta niin niukasti mitoitettuja, että niiden ekologinen vaikuttavuus jää vähäiseksi. Luonnonhoidon kehittämisessä tulee huomioida tutkimustulokset, jotka osoittavat ne tasot ja mitoitukset, joilla on aitoa ekologista vaikuttavuutta metsäluonnon tilan myönteisessä kehityksessä.

Keskeinen vaikutus metsäluontoon tulee metsänkasvatustavan valinnasta. Suomalainen metsätalous on vuosikymmeniä perustunut metsäteollisuuden ajaman edun mukaisesti avohakkuille. Avohakkuiden haitat ovat kuitenkin laajat ja kiistattomat: ne hävittävät metsäluontoa, kuormittavat vesistöjä ja rasittavat ilmastoa. Avohakkuita onkin rajoitettava ympäristön kannalta erityisen herkillä alueilla, kuten turvemilla, rannoilla, lehdoissa ja uhanalaisten lajien elinympäristöissä. Ympäristön kannalta kestävämpi vaihtoehto avohakkuille on jatkuvapeitteinen metsänhoito eli metsän jatkuva kasvatusta. Turvemilla käytettynä jatkuva kasvatusta poistaa vesistökuormitusta aiheuttavan kunnostusojituksen tarpeen. Jatkuva kasvatusta on todettu hyväksi menetelmäksi paitsi luonnon monimuotoisuuden myös virkistyskäytön, hiilivaraston säilymisen, hiilensidonnain jatkumisen ja taloudellisen kannattavuuden näkökulmista. Tutkimusten mukaan 80 prosenttia metsänomistajista on kiinnostuneita metsän jatkuvasta kasvatuksesta, mutta vain 33 prosenttia on saanut siihen liittyvää metsäneuvontaa. Tämä epäsuhta on pikaisesti korjattava.

Ilmastonmuutoksen hallinta

Lisähakkuut pienentävät Suomen metsien hiilinieluja liikennesektorin päästöjen verran. Hiilinielujen säilyttäminen ja niiden kasvattaminen on erittäin tärkeää ilmastonmuutoksen torjunnan näkökulmasta. Ei ole muita nopeita ja tehokkaita tapoja poistaa hiilidioksidia ilmakehästä. Avohakkuut ovat kaikkein haitallisimmat metsänhoitomenetelmät, sillä sen jälkeen metsästä tulee hiilen lähde vuosikymmeniksi ja avohakkuun jälkeen tehtävä maanmuokkaus vapauttaa maaperän hiilivarastoa. Jatkuvapeitteisessä metsänhoidossa hiilensidonta jatkuu koko ajan poimintahakkuista huolimatta ja maaperän hiilivarasto säilyy. Jatkuva kasvatusta on ympäristön kannalta kestävämpi metsänhoitotapa myös vesistöjen ja monimuotoisuuden näkökulmasta. Hakkuumääriä tulee yleisesti ottaen pienentää ja keskittyä puunjalostuksessa korkean jalostusarvon tuotteisiin bulkkituotannon sijaan. Vanhat metsät ovat tärkeä hiilivarasto, mutta myös hiilinielu (esim. <https://www.nature.com/articles/nature07276>), joten siksi metsien suojeleminen on tärkeä toimi ilmastonmuutoksen torjunnassa. Soita tulee ennallistaa, sillä suot ovat merkittävä hiilivarasto ja luonnontilaiset suot toimivat hiilinieluinä.

Metsätiet ja metsien saavutettavuus

Valtion tuet uusien metsänteiden rakentamiseen tulee lopettaa. Metsien pirstaloituminen on keskeinen metsäluonnon ongelma. Suomessa on teitä 454 000 km, joista noin kolmasosa metsäteitä. Metsäteiden leveys on noin kahdeksan metriä ja metsäteiden reunavaikutus voi kantaa 10-kertaisesti tien leveyden verran metsään. Luonnonvarakeskuksen arvioiden mukaan optimaalisten kuljetusmatkojen ulkopuolella arvioidaan olevan enää 1 % metsätalouden maasta ja puuston tilavuudesta. Valtion tukia tulee suunnata metsien ennallistamiseen ml. tarpeettomien metsäteiden palauttaminen metsäksi.

Luontomatkailu, luonnontuoteala ja luontoon perustuvat muut palvelut

Tutkimuksen mukaan luonnonalueita monimuotoisimmat alueet ovat kävijöiden mielestä houkuttelevimpia. Lapin matkailijoilla tehdyn tutkimuksen mukaan avohakkuuta ei pidetä miellyttävänä retkeilymaisemana. Tutkimuksen mukaan 70 % suomalaisista vastustaa avohakkuuta. Luontomatkailun edellytysten parantamiseksi valtion retkeilyalueet tulee suojella ja valtion luopua avohakkuista talousmetsissään luonnon monimuotoisuudelle, ympäristölle ja matkailulle tärkeillä alueilla. Metsähallituksen voimaperäisten hakkuut ovat aiheuttaneet lukuisia konflikteja Lapissa ja Kainuussa, jossa luontomatkailuyrittäjät ovat kokeneet hakkuiden vähentävät matkailuelinkeinon toimintaedellytyksiä. Yksi kainuulainen yritys siirsi toimintansa Ruotsiin Metsähallituksen toiminnan takia. Luontomatkailu on merkittävä elinkeino maakunnissa ja sen toimintaedellytyksiä pitää vahvistaa avohakkuista rajoittamalla ja metsien suojeleminen lisäämällä. Esimerkiksi kun Hossan retkeilyalue muutettiin kansallispuistoksi, niin alueen kävijämäärä kaksinkertaistui. Tämä kertoo suojelualueiden vahvasta vetovoimasta retkeilykohteina.

Osaaminen ja koulutus

Luonnonhoidon opetukseen ja täydennyskoulutukseen tulee metsäalan opiskelijoiden ja metsäammattilaisten keskuudessa panostaa. Luonnonhoidon osaaminen on yhä liian heikolla tasolla ja tämä näkyy metsänkäsittelyssä. Lahopuiden, säästöpuiden ja lehtipuiden säästämiseksi, metsälain erityisen tärkeiden elinympäristöjen tunnistamisessa sekä uhanalaisten lajien esiintymien turvaamisessa on merkittäviä puutteita.

Jatkuvapeitteisen metsänhoidon opetus tulee ottaa kiinteäksi osaksi kaikkien metsäalan oppilaitosten opetustarjontaa kaikilla koulutusasteilla. Metsäammattilaisten täydennyskoulutusta jatkuvapeitteiseen metsänhoitoon tulee edistää, sillä suuri osa metsäsuunnittelijoista ja -neuvojista ei osaa jatkuvan kasvatuksen menetelmän toteuttamista riittävän hyvin, vaikka metsänomistajat ovat menetelmästä kiinnostuneita. Koulutusta kehittämällä metsäsuunnittelijoilla ja -neuvojilla tulee olla hyvät edellytykset

esitellä ja tarjota metsänomistajille luonnonhoidon laadukkaita ja vaikuttavia toimenpiteitä sekä jatkuvapitteisen metsänhoidon vaihtoehtoja.

Liite 1. Kansainvälisen metsäpolitiikan ja EU:n metsäasioiden painopisteet, tavoitteet ja aloitteet, s. 74

Kansainvälisten ja EU:n metsäasioiden osalta Suomen vuoteen 2025 ulottuvana yleisenä tavoitteena on edistää kestäväen kehityksen tavoitteiden saavuttamista ja metsäalan toimintaedellytyksiä sekä vahvistaa kansainvälisiä liiketoimintamahdollisuuksia. Toiminta-alueet ovat 1) Kansainvälinen metsäpolitiikka ja kehityspolitiikka; 2) EU:n metsäasiat; 3) Liiketoimintamahdollisuuksien edistäminen. Näihin liittyvät toiminnalliset painopisteet ovat (i) tieto ja viestintä, (ii) yhteistyö ja (iii) koordinaatio. Sisällöllisiä painopisteitä ovat (i) biotalous, (ii) ilmastonmuutos ja bioenergia, (iii) laillisuus ja hyvä hallinto sekä (iv) biodiversiteetti ja ekosysteemipalvelut.

Keskitymme tässä vain kohtaan 1) kansainvälinen metsäpolitiikka ja kehityspolitiikka.

Kiitettävää:

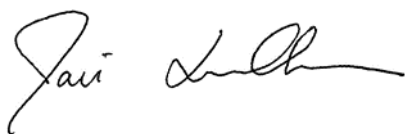
- Olemme samaa mieltä siinä, että *”Metsiin ja metsäalaan liittyvä monenkeskinen ml. YK-pohjainen yhteistyö ja kehityspolitiikka ovat tehokkaita ja vaikuttavia”* on hyvä tavoite. Jos jotain kehitettävää tässä, niin sitä pitäisi nostaa enemmän esille yhteisenä tavoitteena eri ministeriöiden ja toimijoiden välillä erityisesti tämän alla olevaa aloitetta *”Vaikutetaan EU:ssa ja kansallisesti siihen, että metsiin ja metsäalalle, osana luonnonvarojen kestävää hallintaa, suunnataan jatkossakin kehitysrahoitusta ja että rahoitus olisi vaikuttavaa ja tehokkaasta.”*
- *”Tutkimus-, kehitys- ja innovaatiotoiminta (T&K&I), metsäalan osaaminen, tehokkaat sekä ajantasaiset tietojärjestelmät edistävät tietoon pohjautuvaa päätöksentekoa kansainvälisessä yhteistyössä ja kehityspolitiikassa”* on myös kannatettava tavoite, mutta sen tavoite *”Edistetään metsiin, kestävään metsätalouteen ja biotalouteen liittyvän tutkimuksen asemaa ja hyödyntämistä kansainvälisessä yhteistyössä.”* voisi olla laajempi, ja sanan biotalous voisi korvata esimerkiksi metsistä saatavaan hyvinvointiin liittyvän tutkimuksen...
- Tavoite *”Maailman metsäalan vähentymisen trendi on saatu käännettyä”* on tärkeä ja erittäin tervetullut sekä sen alla oleva aloite *”Osallistutaan aktiivisesti metsäkadon vähentämiseen tähtäävään sekä kestäväen metsätalouden mukaiseen yhteistyöhön (ml. markkinamekanismit, REDD+, kv. rahoitusjärjestelmät)”*
- Koko tavoite *”Metsiin ja kestävään metsätalouteen liittyvä hyvä hallinto on vahvistunut ja edistää ihmisoikeuksia”* aloitteineen on tervetullut ja tärkeä.
- Tavoite *”Metsien ja metsiin liittyvät ekosysteemipalvelut ovat vahvistuneet”* on kokonaisuudessaan hyvä ja erityiskiitosta ansaitsee virkistys- ja terveysvaikutusten nostaminen.

Parannettavaa:

- Tavoitteen alla *”Metsäala on vastuullinen edelläkävijä, harjoittaa avointa ja aktiivista viestintää ja alan kansainvälinen julkisuuskuva on hyvä”* oleva aloite *”Ylläpidetään ja vahvistetaan metsiin liittyvän kestäväen kehityksen poliittista näkyvyyttä ja painoarvoa sekä kestäväen metsätalouden hyväksyttävyyttä”* on kiitettävä suurilta osin. Mutta metsätalouden hyväksyttävyys ja julkisuuskuva tulee konkreettisten toimien kautta, joten sitä ei tarvitse erikseen kirjata strategiaan, jos toimet ovat riittäviä kansallisesti, EU-tasolla ja ennen kaikkea kehityspolitiikan kontekstissa.

- Tavoite *"Agenda 2030 toimeenpano on koordinoitua metsiin, kestävään metsätalouteen ja biotalouteen liittyen"* voisi aivan hyvin olla muodossa **Agenda 2030 toimeenpano on koordinoitua metsiin ja kestävään luonnonvarojen hallintaan liittyen.**
- Tavoitteen *"Metsiin pohjautuvan biotalouden toimintaedellytykset ovat vahvistuneet ja turvatut"* alla olevista aloitteista jää todella epäselväksi kenen toimintaedellytyksiä ollaan turvaamassa? Jos tavoitteena on turvata Suomen toimintaedellytyksiä, niin sille on, tai ainakin tulisi olla, eri politiikka instrumentit olemassa, kuin kansainvälinen metsäpolitiikka ja kehityspolitiikka. Kuuluisi ennemmin esimerkiksi liiketoimintamahdollisuuksien edistämisen alle.
- Koko tavoitteen *"Maissa on edistytty siirtymisessä kohti biopohjaista taloutta kestävyyden rajoissa"* voisi muotoilla uudelleen **Maissa on edistytty luonnonvarapolitiikassa tunnistamaan ekologisen kestävyyden rajat ja toimimaan niiden puitteissa.**
- Tavoitteen *"Metsien ja kestävän metsätalouden toimintaedellytykset on turvattu sekä metsäalan merkitys ilmasto- ja energiapolitiikkojen ratkaisuisissa on tunnustettu"* alla oleva aloite *"Osallistutaan aktiivisesti Pariisin sopimuksen sääntöjen neuvotteluihin ja YK:n ilmasto-sopimusten toimeenpanoon siten, että maankäyttösektorin sekä metsien ja kestävän metsätalouden merkitys ilmastonmuutoksen hillinnässä ja siihen sopeutumisessa otetaan huomioon tasapainoisesti ja että metsäsektorin toimintaedellytykset turvataan"* Tulisi lopettaa lauseeseen otetaan huomioon ja poistaa loppu. Tämän tulisi olla ennen kaikkea viimeisempään saatavilla olevaan tieteseen perustuvaa.
- Tavoitteen *"Maailman metsäalan vähentymisen trendi on saatu käännettyä"* on tavoitteena kiitettävä. Sen toinen aloite *"Edistetään kansainvälisessä yhteistyössä uusiutuvan energian ml. modernin metsäenergia lisääntyvää tuotantoa ja käyttöä sekä energiatehokkuutta ottaen huomioon mm. kestävyys- ja terveysnäkökohdat"* on monilta osin vanhentunut jo syntyessään. Kansainvälisessä yhteistyössä on hyvä edistää uusiutuvaa energiaa ja esimerkiksi Finnfund vahvasti nojautuu sijoituksissaan aurinko- ja tuulivoimaan sijoittaen samalla metsiin hiilinieluinä, ei energialähteinä. Näin saadaan ilmaston kannalta paras vaikuttavuus.
- Tavoite *"Metsien monimuotoisuuden turvaaminen kansainvälisen yhteistyön avulla on aktiivista ja vaikuttavaa."* on hyvä. Kuitenkaan kumpikaan sen alla olevista aloitteista ei täytä tavoitteen henkeä.
 - o Aloite *"Osallistutaan aktiivisesti metsiä sivuavien biodiversiteettitavoitteiden (ns. Aichi-tavoitteet) toteutumisen arviointiin sekä mahdollisten uusien tulevien tavoitteiden määrittelyyn"* Tulisi olla muodossa **Osallistutaan aktiivisesti metsiä sivuavien biodiversiteettitavoitteiden (ns. Aichi-tavoitteet) toteuttamiseen sekä mahdollisten uusien tulevien tavoitteiden kunnianhimoiseen määrittelyyn**
 - o Aloite *"Edistetään kansainvälisessä yhteistyössä metsien kustannustehokasta suojelua, ennallistamista ja tasapuolista käyttöä osana kestävää metsätaloutta"* tulisi olla yksinkertaisesti kansainvälisen metsäpolitiikan ja kehityspolitiikan kontekstissa **Edistetään kansainvälisessä yhteistyössä metsien kustannustehokasta suojelua, ennallistamista ja tasamonipuolista käyttöä osana kestävää metsätaloutta luonnonvarapolitiikkaa**

Helsingissä 28.11.2018

Jari Luukkonen
suojelujohtaja

Panu Kunttu
johtava metsäasiantuntija

Aleksi Heiskanen
kansainvälisen kehityksen asiantuntija

Maaailman Luonnon Säätiö (WWF) Suomen Rahasto